

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput I. Magnum esse operæ pretium, erga Christum in cruce pendentem
crebis fidei actibus exerceri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

P A R S III.
Interior animæ circa Christum
 crucifixum occupatio, per actus potissi-
 mùm virtutum theologiarum.

C A P U T I.

*Magnum esse opera pretium, erga Christum in
 cruce pendentem crebris fidei actibus
 exerceri.*

§. I.

Exercitationis propositi usus & fructus exponitur.

Rdior ab ea virtute, quæ uti cæterarum basis est,
 ita cæterarum postulat exercitio præstrui; fide
 videlicet, de qua hoc primum esto præceptum:
 Rem esse Christiano homine dignissimam,
 multique quæstus & compendij spiritualis atque ad rem
 præsentem cum primis necessariam, adversus Christum cru-
 cifixum fidem suam crebrò, neque id leviter aut defuncto-
 riè, sed accuratè studiosèque exercere.

Primùm, quòd nisi ocularam fidem vividamque animi
 perversionem, ad ea quæ hic proponuntur exercitia, attule-
 rimus; enerves & fluxi futuri sint affectus cæteri, & sterilis,
 aut frugis exiguæ, omnis circa Christi passionem assumpta-
 mentis exercitatio. Languescet quippe fiducia, inreperfect
 amor, remittet ardor devotionis: præclara illa patientiæ
 Christi cæterarumque virtutum ejus exempla, suo stimulo
 careant oportet, si non eum tibi ob oculos, ut Deum ac Do-
 minum tuum fidei ope proposueris; & illos in re proposita

E e 2 omni-

Francisci le Roy Occup. circa Crucif. Pars III.

ROY
 UPRIO
 TITRE
 VI

omnium sanctorum affectuum uberes ac certissimos fontes: *Quis, quid, pro quibus, quo amore, quâ libentiâ patitur; crebrâ fidei exercitatione promptos atque apertos habueris.*

Deinde, quòd is fidei actus, & ipse per sese magni sit apud Deum pretij, & propria nota sit & tanquam character hominis Christiani; ut nempe & corde credamus & ore confiteamur, ipsum verum & unicum Dei Filium, non ex infirmitate aut impotentia, sed ex ingenti erga nos amore, & solo salutis humanæ desiderio, tam acerba tamque indigna passum, & in crucem actum, latronum medium expirasse: quando cum reliqua hominum natio, vel ignorat extitisse unquam, vel solum hominem retur fuisse, vel detestatur sanè ut furciferum ac patibulatum, ipsoque adeò genere mortis, sacrum & execrandum.

Uti igitur olim hominibus secundum carnem sapientibus, aut naturæ ductu, sensûque humano, divina metuentibus, ad primam vocem evangelicæ prædicationis, nihil tam absurdum atque à ratione alienum visum est, quàm hominem quondam à suis civibus crucifixum, Dei Filium prædicari, proque Deo haberi & coli; quod proinde vulgari & quotidiano convitio solebant Gentiles objectare nostris hominibus: ita è contrario menti, diviniore fidei lumine, collustratâ, nihil tam magnificentum atque divinum apparet, nihil ita dulce & amabile, nihil in quo dignius occupetur ejus contemplatio, quàm ut JESUM Christum, & hunc crucifixum, Deum ac Dominum suum agnoscat, adoret, colat, atque eruditore fidei oculo sub ipsa crucis ignominia latentem inspiciat divinitatem. Hæc est enim illa stultitiæ prædicationis, continens sapientiam in mysterio absconditam, in qua liberè gloriatur Apostolus: *Prædicamus, iniqui, Christum crucifixum: Iudæis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiâ; ipsis autem vocatis, Iudæis atque Græcis, Christum Dei virtutem & Dei sapientiam.*

11 Cor. I.

Postre-

Postremò, quòd id exercitij ipsi Christo Deo ac Salvatore nostro perquam gloriosum, eòque nomine jucundissimum & acceptissimum, sit. Redundat enim ad Redemptoris nostri magnam gloriam, quòd in illa summa infirmitate & abjectione crucis suæ, is ut Rex gloriæ & Dominus virtutum agnoscat, qui (si oculis carnis credimus) novissimus virorum videatur; immò in quo, ob vultus atque membrorum, à vibicibus, à plagis, à sanguine, à sputis, à livore deformationem, vix hominem possis agnoscere. Hæc nimirum ipse crucis virtus est, hæc potentia Crucifixi, quòd à terra elevatus mortalium corda ad se traxerit, arundine crucis, & hamo prædicationis; quòd orbem non ferro, sed ligno domuerit; quòd rem, in speciem & factu impossibilem, & Deo indignam, & creditu stultam, omni intellectu in captivitatem redactò, universo mundo pervaserit. Quapropter Beatus Bernardus, triplicem illam admirans (ut ipse appellat.) mixturam; Dei scilicet & hominis, virginis & matris, fidei & cordis humani: *Ergone credendum est, inquit, quòd iste Deus sit, qui ponitur in præsepio, qui vagit in cunis, qui omnium infantilium necessitatum injurias patitur, qui flagellatur, qui conspuitur, qui crucifigitur? &c.* Quod equidem nemo est qui fieri posse crederet, nisi omni humano sensu major autoritas factum doceret; & sensus nostros, cunctabundos licet ac resistentes, ipsa fides sibi subijceret, atque ita in cordibus nostris, deque ipsis nostris cordibus, exultans triumpharet.

1. Cor. 10.

Serm. 3. in
Vig. Nativ.

Præclarum igitur atque gloriosum Christo est, cum fidem nostram circa Crucifixum exercemus. Eo quippe pacto, tanquam triumphanti de cordibus nostris Salvatore, obsecundamus ac plaudimus, atque sensus nostros quasi captivos & religatos, ante currum ejus Gloriæ trahentes, divini triumphi speciem ac pompam amplificamus: aut certè (ut hunc sensum meum istà alià figurâ exprimam) ipsum men-

mentis nostræ & intelligentiæ supremum apicem, vèhuti capitis nostri coronam, Deo & Agno summittentes, prout de Senioribus viginti quatuor in Apocalypsi legimus; ipsi Agno qui occisus est, virtutem, & divinitatem & sapientiam & gloriam adscribimus.

Apoc. 4.
E. 5.

§. 2.

Ejusdem exercitiij quedam quasi formula traditur.

Verumtamen, ut huic exercitio rationem ac formam aliquam nostris usibus magis accommodatam præscribam; poteris, mi Lector, ubi res feret, in hunc ferè modum circa Crucifixum exerceri.

Primò: Brevis præmissâ præfatiunculâ & coelesti lumine implorato, constitues te in conspectu Christi crucifixi, & fixis in eum tuæ considerationis oculis, contempleris virum illum dolorum in infami ligno pendentem atque in latronum medio morte turpissimâ & acerbissimâ occumbentem; simulque extremam miserrimi hominis nuditatem, abjectionem summam, incredibilem dolorem angoreque inexplicabiles recognoscens, velut admirabundus tecum exquires: quis tandem ille sit infelicissimus mortaliū, tam indignum in morem affectus opprobrijs, confectus plagis; neque tantum, ut vitâ indignus, oppressus & conculcatus ab hominibus, sed à Deo quoque (uti ipse gemens agnoscit) derelictus atque afflictus.

Secundò: Tum verò aperto fidei oculo, & ultra quàm sensus aut ratio aspirare possit, contuens; deprehendes, & gratus agnosces, illam hominis contemptissimam miserandam speciem, illum virorum novissimum, illum leprosum & percussum à Deo, illum seu Gentium fabulam, seu Judæorum opprobrium, illum denique vermem & non hominem, esse Dei Filium unigenitum, atque adeò & ipsum Deum ac Dominum tuum, qui te omnipotente dextera sub-

& olim

& olim è nihilo eduxerit, & etiamnum alat, vegetet, tueatur; in cuius manibus sortes tuæ sint, à quo pendeat vita & salus tua, quo denique auctore omne bonum & hætenus tibi provenerit, & in posterum expectandum sit. Jámque adeo intendens aciem in illam tot rerum, quæ inter se pugnare videantur complexionem, & in summâ illâ Crucifixi infirmitate ipsam Dei virtutem ac potentiam, in tanta abjectione & depressione tantam excelsum ac majestatem, in ea demùm extrema miseria supremam gloriam ac felicitatem contemplan, exclamare incipies cum S. Bernardo: *O humilem & sublimem! ô novissimum & altissimum! ô opprobrium hominum & gloriam Angelorum!* Quo itidem spectant & illa S. Ambrosij: *Potens erat, & despicendum se præbuit. Terram movebat, & hærebat in ligno. Cælum obducebat tenebris, mundum crucifigebat, & crucifixus erat. Exinanitus erat, & replebat omnia. Scarabeus audiebatur, & Deus agnoscebatur.*

*Fer. 4.
hebd. pen.*

*Serm. 3.
in Ps. 118.*

Tertio: Post hæc denique, ad fidem tuam exfuscitandam contestandamve, ad Crucifixum conversus, aut eum etiam sumens in manus, vel corde vel ore dices cum S. Petro Apostolo: *Tu es Christus Filius Dei vivi:* aut cum S. Thoma Crucifixi vulnera contrectante; *Dominus meus & Deus meus!*

Qui te non noverunt, Domine JESU, quique istis carent interioribus oculis, quibus per gratiam tuam me donasti, in te nihil præter infirmitatem & dolorem, contemptum & abjectionem aspiciunt, teque duntaxat ut hominem, cumque miserrimum attendunt, percussum à Deo, & inter sceleratos reputatum. At ego, cui tuo sanguine oculos aperire dignatus es, eosque divino magisterio tuo erudire, liberè indubitanterque pronuntio: *Tu es Christus Filius Dei vivi. Tu es Dominus ac Deus meus. Tu es vita, salus, dulcedo, gaudium, præsidium, honor, decus, coronæ feli-*

felicitas & omne bonum meum. Adoro te ut Deum, veneror ut Dominum, amplector ut Sponsum. Eundem te, contemplor & agnosco in patibulo, quem agnoverunt Magi in stabulo, quem Seraphini adorant in cœlo. Arque illi quidem te suspiciunt plenum gloriâ, paterno in sinu divinis splendoribus refulgentem. At me, dum adhuc exul & peregrinus per fidem ambulo, delectat illa obscuritas & velut umbra crucis tuæ, sub qua me juvet interim requiescere, & fructus ejus dulces carpere; hoc est, de tua infirmitate robur, de ignominia gloriam colligere, de morte vitam, de plagis salutem, de livore medicinam; donec aspiret dies, & inclinentur umbræ.

Quartò: Aliàs potes variandi gratiâ, sive felicitis illius latronis & (ut eum appellat S. Cyprianus) collegæ martyrij Christi, personam & affectus induere; ipsumque Jesum in cruce pendentem, inter blasphemias convitiantium, insultantium, insectantium voces, Dominum gloriæ ac Regem sæculorum agnoscendo, suppliciter ab eo petere; ut, cum jam in regnum suum venerit, meminisse dignetur perperculæ animæ tuæ. Sive centurionis aliorumque Christi custodum, qui viso terræ motu aliisque in ejus morte prodigijs, timuerunt valde dicentes: *Verè Filius Dei erat iste.*

Serm. de Pas.
Luc. 23.
Matt. 27.
Serm. 2. de Epiph.
Serm. 8. de Pas.

Quo loco aptè nos admonet S. Bernardus: *Videte quàm oculata sit fides, quàm lynceos oculos habeat, considerato. Cognoscit Dei Filium latentem, cognoscit in ligno pendentem, cognoscit morientem. Siquidem latro in patibulo, Magi in stabulo cognoscunt; centurio verò vitam agnoscit in morte.* Sive denique afflictissimæ Matris piorumque ejus comitum sensus capere: quorum uti interno aspectui longè alia tunc species occurrebat, atque esset in oculis impiorum (qui, uti loquitur Leo Magnus, *nihil in crucifixo Domino, præter facinus suum, cogitare potuerant*) ita & longè diversis concitabantur affectibus; dum in illa tristi & miserabili serri specie

specie occultè latentem introspicerent incommutabilem, Deitatem, atque ad extremam, illinc indignitatis, hinc dignationis, admirabile commercium, post reciprocos amoris & doloris æstus, velut sacro quodam horrore percussi consisterent; Ut de sanctis Angelis nihil jam dicam. Nam & Iesulum hunc nostri Salomonis innumeri Fortes ambiunt è militia cœlesti: qui quidem non fide, sed apertâ visione ac specie, divinæ hujus œconomiz sacramenta intima obtuentes, hoc profundiori admiratione defixi hærent; id fortasse secum convolventes, quod in Isaia scriptum est: *Veneretur Deus absconditus, Deus Israël Salvator.*

Isa. 45.

Hic etenim verè, si usquam, Domine Iesv, Deus & absconditus, & Salvator es; eoque Salvator, quia absconditus. Neque verò morti pro nostra salute succumberes; nisi Divinitatem tuam istâ carnis nostræ infirmitate obvolveres, & (ut relatas à Terculliano voces usurpem) *vim majestatis tuæ, intolerabilem utique humana mediocritati, humilitate temperares.*

L. 2. cont.
Marc. c. 27.

Quintò: Ad extremum ea sit exercitij clausula; ut ipsi Christo crucifixo ex intimis medullis gratias agas, quòd fidem sui ac mysteriorum crucis suæ tibi inspiraverit ac donaverit; remque ad æternam tuam salutem tantopere necessariam, sed ab intelligentia sensûque nostro longissime disjunctam, & à sapientibus ac prudentibus absconditam, tibi parvulo revelaverit: confidens fore (& verò etiam id enixè postulans) ut hoc beneficium suum velit esse perpetuum, animòque tuo inditam fidem in dies augeat, & ad exitum usque confirmet.

Quo etiam in loco mihi obiter admonendus es: Id quòd antea universè ex Patrum sententia docuimus, recursum scilicet ad Christum crucifixum, efficacissimum esse adversus quaslibet tentationes remedium; idem speciatim ac nominatim valere, in obrepentibus obstrepentibusque ad-

F f

versus.

versus fidem cogitationibus. Quocirca si quando animum tuum ejusce generis tentatio aliqua importunius sollicitet; non omittes illico ad istud obvium atque solenne presidium confugere; sed sive ad Christi crucifixi pedes advolutus, sive eum complexus & cordi orive apprimens, aliquam pro tuo affectu adhibebis ex subjectis aspirationibus; quæ ex scriptura ferè depromptæ sunt, & ad usum præsentem accommodatæ.

Dices igitur illi: *Domine, salvum me fac. Ecce motus magnus factus est in mari; & tenebra operiunt terram cordis mei. Emitte manum tuam de alto, & eripe me; fulgura coruscationem, & dissipa omnes perturbationes inimici. Emitte lucem tuam & veritatem tuam: & illumina vultum tuum super nos. Illumina oculos meos ne unquam obdormiam in morte, & prevaleat adversus me inimicus; qui intendit arcum suum in tenebris, ut sagittet in occultis immaculatum. Exurge Deus, judica causam tuam: Adjutor meus & susceptor meus es tu. Spes mea ab uberibus matris mee. Non dimittam te, nisi benedixeris mihi. Et his similia. Quibus id consequere, ut inter brachia Salvatoris, si non continuo optatam pacem animique tranquillitatem invenias, at solatium tamen in tribulatione, & lumen ac robur singulare adversus diaboli turbamenta accipias.*

C A P U T II.

*Varij sanctæ fiducia fontes ex passione ac morte
I E S U Christi.*

Quantam fiduciam in Christi Salvatoris nostri passione ac morte (quantum ad æternam salutem nostram pertinet) reponere debeamus; non unâ ratione ac viâ demonstrari potest. Sed cum generatim ejusce fiducia